

"Službeni list SRJ - Međunarodni ugovori", br. 10/2001

Na osnovu člana 96. tačka 2) Ustava Savezne Republike Jugoslavije, donosim

U K A Z

O PROGLAŠENJU ZAKONA O POTVRĐIVANJU EVROPSKE KONVENCIJE O PRENOSU POSTUPKA U KRIVIČNIM STVARIMA

Proglašava se Zakon o potvrđivanju Evropske konvencije o prenosu postupka o krivičnim stvarima, koji je donela Savezna skupština, na sednici Veća građana od 5. novembra 2001. godine i na sednici Veća republika od 25. oktobra 2001. godine.

PR br. 96
5. novembra 2001. godine
Beograd

Predsednik
Savezne Republike Jugoslavije
dr Vojislav Koštunica, s. r.

Z A K O N

O POTVRĐIVANJU EVROPSKE KONVENCIJE O PRENOSU POSTUPKA U KRIVIČNIM STVARIMA

Član 1.

Potvrđuje se Evropska konvencija o prenosu postupka u krivičnim stvarima, sačinjena u Strazburu 15. marta 1972. godine, u originalu na engleskom i francuskom jeziku.

Član 2.

Tekst Konvencije u originalu na engleskom jeziku i prevodu na srpski jezik glasi:

EVROPSKA KONVENCIJA O PRENOSU POSTUPKA U KRIVIČNIM STVARIMA

Države članice Saveta Evrope, potpisnice ove konvencije,

Smatrajući da Savet Evrope ima za cilj ostvarivanje većeg jedinstva među svojim članicama,

U želji da dopuni već ostvareno u oblasti krivičnog zakonodavstva i u cilju iznalaženja pravednijih i efikasnijih sankcija,

Smatrajući da je korisno da se u tom cilju, u duhu međusobnog poverenja, obezbedi organizacija krivičnog postupka na međunarodnom nivou, posebno izbegavanjem nedostataka koji proističu iz sukoba nadležnosti,

Dogovorile su se o sledećem:

Deo I

DEFINICIJE

Član 1.

Za svrhe ove konvencije:

(a) pojam "krivično delo" podrazumeva one radnje kojima se bavi krivično zakonodavstvo, kao i pravne odredbe nabrojane u Prilogu III uz ovu konvenciju. Pod uslovom da tamo gde krivično delo spada u nadležnost administrativnog organa licu u pitanju mora biti omogućeno suđenje u sudu;

(b) pojam "sankcija" označava kaznu ili drugu meru koja je predviđena ili izrečena u odnosu na krivično delo kršenja pravnih odredbi ili u odnosu na pravne odredbe navedene u Prilogu III.

Deo II

NADLEŽNOSTI

Član 2.

1. Za svrhe primene ove konvencije, svaka strana ugovornica nadležna je za krivično gonjenje prema svom krivičnom zakonu kad je reč o krivičnom delu na koje se primenjuje i zakon druge Strane ugovornice.

2. Nadležnost data isključivo jednoj državi ugovornici na osnovu stava 1. ovog člana može, kad je reč o postupku da se vrši u skladu sa zahtevom druge Strane ugovornice.

Član 3.

Svaka Strana ugovornica koja je prema sopstvenom zakonodavstvu nadležna za krivično gonjenje, za svrhe primene ove konvencije, može da se odrekne ili uzdrži od gonjenja osumnjičenog lica koje je ili će biti gonjeno za isto krivično delo u drugoj državi ugovornici. Imajući u vidu član 21. stav 2, svaka takva odluka o odricanju ili uzdržavanju od gonjenja je privremena do donošenja konačne odluke druge strane ugovornice.

Član 4.

Zamoljena država obustavlja postupak isključivo na osnovu člana 2. kada prema njenom saznanju po zakonu države molilje prestaje pravo na kažnjavanje iz razloga koji nisu razlozi zastarevanja a na što se posebno odnose čl. 10(c), 11(f) i (g), 22, 23. i 26.

Član 5.

Odredbes Dela III ove konvencije ne ograničavaju nadležnosti u pogledu gonjenja date zamoljenoj državi, a koje ona ima prema nacionalnom zakonu.

-

-

Deo III

PRENOS POSTUPKA

Odeljak 1: Zahtev u pogledu postupka

Član 6.

1. Kada je neko lice po zakonu jedne Strane ugovornice osumnjičeno da je učinilo krivično delo, ta država može da zatraži od druge Strane ugovornice da pokrene postupak u slučaju i pod uslovima predviđenim ovom konvencijom.

2. Ukoliko, prema odredbama ove konvencije, jedna ugovorna strana može od druge strane ugovornice da zatraži pokretanje postupka, nadležni organi prve države tu mogućnost uzimaju u razmatranje.

Član 7.

1. Postupak ne može biti pokrenut u zamoljenoj državi izuzev ukoliko krivično delo za koje se pokretanje postupka traži ne bi predstavljalo krivično delo da je učinjeno na njenoj teritoriji i kada bi, pod tim uslovima, učinilac krivičnog dela mogao da bude kažnjen i prema njenim sopstvenim zakonima.

2. Ukoliko je učinilac krivičnog dela lice na javnom položaju ili ukoliko je krivično delo bilo upereno protiv lica na javnom položaju, institucije ili bilo čega što uživa javno priznanje u zamoljenoj državi, smatraće se kao da je delo učinilo lice na javnom položaju ili da je ono učinjeno protiv njega, institucije ili bilo čega što uživa javno priznanje u toj državi, odnosno protiv onoga protiv kojeg je u stvari bilo i učinjeno.

Član 8.

1. Države ugovornice mogu jedna od druge da zatraže preuzimanje postupka u bilo kojem od sledećih slučajeva:

(a) ako se sumnja da lice u pitanju ima stalni boravak u zamoljenoj državi;

(b) ukoliko je osumnjičeno lice državljanin zamoljene države ili je ona njegova država porekla;

(c) ukoliko osumnjičeno lice u zamoljenoj državi izdržava ili treba da izdržava kaznu koja podrazumeva lišavanje slobode;

(d) ukoliko se postupak za isto ili druga krivična dela pokreće protiv osumnjičenog lica u zamoljenoj državi;

(e) ukoliko se smatra da je prenos postupka poželjan u interesu istine, a posebno ukoliko se glavni dokazni materijal nalazi u zamoljenoj državi;

(f) ukoliko se smatra da bi izvršenje presude u zamoljenoj državi, ako bi ista bila izrečena, verovatno poboljšalo izgleda za društvenu rehabilitaciju osuđenog lica;

(g) ukoliko se smatra da se ne može obezbediti prisustvo osumnjičenog lica za saslušanja u toku postupka u državi molilji dok njegovo lično prisustvo na saslušanjima u toku postupka u zamoljenoj državi može da bude obezbeđeno;

(h) ukoliko se smatra da država u pitanju ne bi mogla da izvrši presudu ukoliko bi ista bila doneta, čak i kada bi mogla da pribegne ekstradiciji, dok bi zamoljena država to mogla.

2. Kada je protiv okrivljenog lica doneta konačna presuda u jednoj državi ugovornici, ona može da zatraži prenos postupka u jednom ili više slučajeva iz stava 1. ovog člana, samo ukoliko ona sama ne bi mogla da obavi izvršenje presude, čak i ako bi mogla da pribegne ekstradiciji, i ako druga država

ugovornica u principu ne prihvata izvršenje kazne izrečene od strane suda druge zemlje, ili pak odbija izvršenje takve presude.

Član 9.

1. Nadležni organi zamoljene države razmatraju zahtev za preuzimanje postupka podnet u skladu s prethodnim članom. Oni prema sopstvenom zakonu donose odluku o načinu postupanja.

2. Tamo gde zakon zamoljene države predviđa nadležnost administrativnog organa za kažnjavanje krivičnog dela, ta država, što je moguće pre, obaveštava državu molilju izuzev ukoliko je zamoljena država dala izjavu u skladu sa stavom 3. ovog člana.

3. Svaka država ugovornica može u vreme potpisivanja, ili prilikom deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju, ili bilo kojeg kasnijeg datuma da, putem izjave upućene generalnom sekretaru Saveta Evrope, navede uslove pod kojima njen zakon predviđa nadležnost administrativnog organa za kažnjavanje određenih krivičnih dela. Takva izjava zamenjuje notifikaciju predviđenu u stavu 2. ovog člana.

Član 10.

Zamoljena država po prijemu zahteva neće postupati ukoliko:

(a) zahtev nije sačinjen u skladu sa odredbama člana 6. stava 1. i člana 7. stava 1;

(b) je pokretanje postupka suprotno odredbama iz člana 35;

(c) je onog datuma na zahtevu vremenski rok za krivični postupak već istekao u državi molilji prema propisima te države.

Član 11.

Izuzev u slučajevima predviđenim u članu 10, zamoljena država ne može da odbije prihvatanje zahteva u celini ili delimično, izuzev u bilo kojem pojedinačnom i većem broju sledećih slučajeva, ukoliko:

(a) smatra neopravdanim osnov na kome se zasniva zahtev iz člana 8;

(b) osumnjičeno lice nema stalni boravak u zamoljenoj državi;

(c) osumnjičeno lice nije državljanin zamoljene države i nije imalo stalni boravak na teritoriji te države u vreme kada je krivično delo učinjeno;

(d) je delo, za koje se postupak traži, krivično delo političke prirode ili čisto vojne ili fiskalne prirode;

(e) smatra da postoje značajni osnovi da se veruje da je zahtev motivisan rasnom pripadnošću, veroispovešću, nacionalnošću ili političkim ubeđenjem;

(f) po njenom zakonu u vreme prijema zahteva postupak već nije bio moguć zbog zastarevanja, član 26. stav 2. se neće primenjivati;

(g) se njegova nadležnost isključivo bazira na članu 2, i ako u vreme prijema zahteva postupak ne bi bio moguć zbog zastarevanja na osnovu njenog zakona, produžavanje vremenskog roka za šest meseci prema uslovima iz člana 23. bi se uzeli u obzir;

(h) je krivično delo učinjeno izvan teritorije države molilje;

(i) bi postupak bio suprotan osnovnim međunarodnim obavezama zamoljene države;

- (j) bi postupak bio suprotan osnovnim principima pravnog sistema zamoljene države;
- (k) je država molilja prekršila proceduru predviđenu ovom konvencijom.

Član 12.

1. Zamoljena država će povući svoj pristanak na zahtev ukoliko se, nakon njenog prihvatanja, pojavi neki od osnova iz člana 10. ove konvencije za nepostupanje.
2. Zamoljena država može da povuče svoj pristanak:
 - (a) ukoliko postane očigledno da se prisustvo osumnjičenog lica ne može obezbediti za saslušanje u toku postupka u toj državi, ili da bilo kakva presuda, koja može biti doneta, ne bi mogla biti izvršena u toj državi;
 - (b) ukoliko osnov za odbijanje iz člana 1. postane očigledan pre podnošenja slučaja sudu; ili
 - (c) u drugim slučajevima ukoliko je s tim saglasna država molilja.

Odeljak 2: Prenos postupka

Član 13.

1. Svi zahtevi iz ove konvencije sačinjavaju se u pismenoj formi. Oni, kao i sva potrebna obaveštenja za primenu ove konvencije dostavljaju se preko ministarstva pravosuđa države molilje ministarstvu pravosuđa zamoljene države ili putem posebnog međusobnog aranžmana, direktno preko nadležnih organa države molilje organima zamoljene države, i na njih se odgovara na isti način.
2. U hitnim slučajevima, zahtevi i obaveštenja mogu se dostavljati i preko Međunarodne organizacije kriminalističke policije (INTERPOL).
3. Svaka država ugovornica može izjavom generalnom sekretaru Saveta Evrope da obavesti o svojoj nameri da usvoji, kad je ona u pitanju, i druga pravila o prenosu pored onih koja su predviđena u stavu 1. ovog člana.

Član 14.

Ukoliko država ugovornica smatra da informacije koje dostavlja druga država ugovornica nisu odgovarajuće da bi omogućile primenu ove konvencije, ona će zatražiti potrebne dodatne informacije. Ona može da odredi rok za prijem takvih informacija.

Član 15.

1. Uz zahtev za preuzimanje postupka potrebno je priložiti original, ili overeni prepis, krivičnog dosijea i drugih potrebnih dokumenata. Međutim, ukoliko osumnjičeno lice, u skladu s odredbama odeljka 5, ostane u pritvoru i ukoliko država molilja nije u mogućnosti da ta dokumenta dostavi istovremeno sa zahtevom za postupak, dokumenta mogu biti dostavljena i naknadno.
2. Država molilja takođe obaveštava zamoljenu državu pismenim putem o svakom proceduralnom aktu obavljenom ili u meri preduzetoj u državi molilji posle prenošenja zahteva a što ima uticaja na postupak. Uz to saopštenje se dostavljaju sva relevantna dokumenta.

Član 16.

1. Zamoljena država u najkraćem roku, o svojoj odluci u vezi sa zahtevom za preuzimanje postupka, obaveštava državu molilju.

2. Zamoljena država takođe obaveštava državu molilju o odustajanju od postupka ili odluci koja je doneta na osnovu postupka. Overeni prepis svake pismene odluke dostavlja se državi molilji.

Član 17.

Ukoliko se nadležnost zamoljene države zasniva isključivo na članu 2, ona obaveštava osumnjičeno lice o zahtevu u pogledu postupka kako bi mu omogućila da izloži svoje mišljenje o predmetu u pitanju pre nego što ona donese svoju odluku u pogledu zahteva.

Član 18.

1. Pod uslovima iz stava 2. ovog člana, nije potreban prevod dokumenata koji se odnose na primenu ove konvencije.

2. Svaka država ugovornica može u vreme potpisivanja ili prilikom deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju, izjavom upućenom generalnom sekretaru Saveta Evrope da rezerviše pravo na zahtev da se, uz izuzetak kopije odluke u pisanoj formi navedeno u članu 16. stavu 2, uz navedeni dokument, dostavi i prevod. Ostale države ugovornice će dostavljati prevod ili na jeziku države prijema ili na zvanični jezik Saveta Evrope, već prema tome kako naznači država prijema. Međutim, takvo naznačavanje nije obavezno. Ostale države ugovornice mogu da zahtevaju reciprocitet.

3. Ovaj član neće uticati na bilo koju odredbu u vezi s prevodom zahteva i prpratnih dokumenata koji mogu biti sadržani u dogovorima ili aranžmanima na snazi ili onima koji mogu da budu zaključeni između dve ili više država ugovornica.

Član 19.

Dokumenti koji se dostavljaju u vezi sa primenom ove konvencije ne moraju biti overeni.

Član 20.

Strane ugovornice jedna od druge neće tražiti refundiranje bilo kojih troškova koji proističu iz primene ove konvencije.

Odeljak 3: Efekti u državi molilji koji proističu iz zahteva u pogledu postupka

Član 21.

1. Kada država molilja zatraži preuzimanje postupka, ona ne može više da goni osumnjičeno lice za krivično delo u vezi s kojim je postupak zatražen niti da izvrši presudu koja je ranije izrečena tom licu za isto krivično delo u toj državi. Dok se ne primi odluka zamoljene države u vezi sa zatraženim postupkom, država molilja, međutim, zadržava pravo da preduzima sve mere u odnosu na gonjenje, osim pokretanja sudskog postupka, ili dozvoljavanja administrativnom organu da donese odluku, već prema slučaju.

2. Pravo na gonjenje i izvršenje presude se vraća državi molilji ukoliko:

- (a) zamoljena država obavesti o svojoj odluci, u skladu sa članom 10, da u vezi sa zahtevom neće postupati;
- (b) zamoljena država obavesti o svojoj odluci da, u skladu sa članom 11, odbija prihvatanje zahteva;
- (c) zamoljena država obavesti o svojoj odluci da, u skladu sa članom 12, povlači prihvatanje zahteva;

(d) zamoljena država obavesti o svojoj odluci da ne pokreće postupak ili pak da ga obustavlja;

(e) ona povuče svoj zahtev pre nego što zamoljena država, u vezi sa zahtevom, obavesti o svojoj odluci o preduzimanju radnji u vezi sa zahtevom.

Član 22.

Zahtev za pokretanje postupka, u skladu sa odredbama ovog dela konvencije, će u državi molilji imati efekat produžavanja vremenskog roka za postupak na šest meseci.

Odeljak 4: Efekti u zamoljenoj državi u vezi sa zahtevom koji se odnosi na postupak

Član 23.

Ukoliko su nadležnosti zamoljene države isključivo zasnovane na članu 2. vremenski rok za pokretanje postupka u toj državi će biti produžen za šest meseci.

Član 24.

1. Ukoliko postupak zavisi od žalbe u obe države, žalba podneta u državi molilji ima jednaku važnost kao i ona koja se podnosi u zamoljenoj državi.

2. Ukoliko je žalba predviđena samo u zamoljenoj državi, ona može da preuzme postupak čak i u odsustvu žalbe, ukoliko lice koje ima pravo na žalbu nije uložilo istu u roku od mesec dana od dana prijema obaveštenja nadležnog organa u kojem ga isti obaveštava o pravu na žalbu.

Član 25.

U zamoljenoj državi se, kad je reč o krivičnom delu, primenjuje kazna propisana u njenom zakonodavstvu, izuzev ukoliko zakon ne predviđa drugačije. Tamo gde se nadležnost zamoljene države zasniva isključivo na članu 2. kazna izrečena u toj državi neće biti stroža od kazne predviđene u zakonu države molilje.

Član 26.

1. Svaki akt koji se u pogledu postupka, preduzima u državi molilji u skladu sa njenim zakonima i propisima, ima jednaku važnost u zamoljenoj državi, ukoliko ga je preduzeo nadležni organ te države, pod uslovom da izjednačavanje tom delu ne daje veću dokaznu snagu od one koju ima u državi molilji.

2. Svaki akt kojim se prekidaju vremenski rokovi i koji je valjano obavljen u državi molilji imaće jednako dejstvo u zamoljenoj državi i obratno.

Odeljak 5: Privremene mere u zamoljenoj državi

Član 27.

1. Kada država molilja objavi nameru u pogledu dostavljanja zahteva za postupak, i ukoliko bi se nadležnosti zamoljene države zasnivale isključivo na članu 2, zamoljena država može, po prijemu zahteva države molilje i na osnovu ove konvencije, privremeno da liši slobode osumnjičeno lice:

(a) ukoliko zakon zamoljene države dozvoljava pritvor za krivično delo; i

(b) ukoliko ima razloga za verovanje da bi se osumnjičeno lice sakrilo ili da bi prouzrokovalo prikrivanje dokaza.

2. U zahtevu za privremeno lišenje slobode navodi se da postoji zahtev za hapšenje ili drugi nalog sa istom snagom, izdat u skladu sa procedurom predviđenom zakonom države molilje; takođe se navodi za koja krivična dela se traži postupak i gde i kada je krivično delo učinjeno kao i, ukoliko je moguće, tačan opis osumnjičenog lica. On takođe sadrži kratku izjavu o okolnostima slučaja o kojem je reč.

3. Zahtev za privremeno lišenje slobode dostavljaju direktno nadležni organi države molilje iz člana 13. nadležnim organima zamoljene države, dopisom ili telegramom ili na bilo koji drugi način koji omogućava dostavljanje dokaza pismenim putem ili na način koji je prihvaćen od strane zamoljene države. Država molilja se o ishodu zahteva obaveštava bez odlaganja.

Član 28.

Po prijemu zahteva kojim se traži preuzimanje postupka kao i priloženih dokumenata iz člana 15. stav 1, zamoljena država ima nadležnost da primeni privremene mere, uključujući lišenje slobode osumnjičenog lica i oduzimanje stvari, što može da se primeni u skladu s njenim zakonom ukoliko je krivično delo za koje se postupak traži učinjeno na njoj teritoriji.

Član 29.

1. Privremene mere predviđene u čl. 27. i 28. regulišu odredbe ove konvencije i zakon zamoljene države. Zakon te države ili konvencija takođe određuju i uslove prema kojima te mere ističu.

2. Ovim merama prestaje važnost u slučajevima navedenim u članu 21. stav 2.

3. Pritvoreno lice će u svakom slučaju biti pušteno na slobodu ukoliko je lišeno slobode prema članu 27. i ukoliko zamoljena država ne dobije zahtev za pokretanje postupka u roku od 18 dana od dana lišavanja slobode.

4. Pritvoreno lice će u svakom slučaju biti pušteno ukoliko je lišeno slobode prema članu 27, a dokumenta koja treba da budu priložena uz zahtev za pokretanje postupka, nisu primljena od strane zamoljene države u roku od 15 dana od dana prijema zahteva za pokretanje postupka.

5. Vreme trajanja pritvora koje se primenjuje isključivo na osnovu člana 27. ni u kom slučaju ne može biti duže od 40 dana.

Deo IV

PLURALITET KRIVIČNOG POSTUPKA

Član 30.

1. Svaka država ugovornica koja, pre ili u toku krivičnog postupka za krivično delo koje se ne smatra ni krivičnim delom političke, ni čisto vojne prirode, dođe do saznanja da se postupak koji predstoji u drugoj državi odnosi na isto krivično delo protiv istog lica, razmotriće da li može odustati ili obustaviti sopstveni postupak, ili ga preneti na drugu državu.

2. Ukoliko smatra poželjnim da u datim okolnostima ne odustane ili obustavi sopstveni postupak o istom će obavestiti drugu državu pravovremeno a u svakom slučaju pre donošenja presude.

Član 31.

1. U slučaju iz člana 30. stav 2, države u pitanju će nastojati, koliko je to moguće, da utvrde, nakon ocene okolnosti navedenih u članu 8. koja od njih će sama da nastavi sa postupkom. U toku ove konsultativne procedure, države u pitanju će odložiti donošenje presude pri čemu nisu obavezne da tu obustavu odlažu duže od 30 dana od dana dostavljanja obaveštenja predviđenog u članu 30. stavu 2.

2. Odredbe iz stava 1. nisu obavezne:

(a) za državu koja dostavlja obaveštenje, predviđeno u članu 30. stavu 2. ukoliko je glavni pretres u njoj proglašen otvorenim u prisustvu optuženog pre dostavljanja obaveštenja;

(b) za državu kojoj je obaveštenje upućeno, ukoliko je glavni pretres proglašen otvorenim u toj državi u prisustvu optuženog lica pre prijema obaveštenja.

Član 32.

U interesu utvrđivanja istine i u cilju primene odgovarajuće sankcije, zainteresovane države će ispitati da li je ekspeditivno da jedna od njih sama sprovede postupak i, ukoliko je to slučaj, nastojaće da utvrdi koja će to od njih biti:

(a) kada se radi o nekoliko krivičnih dela materijalno različitih koja spadaju u krivično zakonodavstvo obe države i kada se ona pripisuje istom licu ili licima koja su delovala zajedno;

(b) kada se radi o krivičnom delu iz oblasti krivičnog zakonodavstva svake od tih država i kada se ista pripisuje nekolicini lica koja su delovala zajedno.

Član 33.

Sve odluke donete u skladu s članom 31. stavom 1. i članom 32. povlače za sobom, kao i između država u pitanju, sve posledice transfera (prenosa) postupka kako je predviđeno ovom konvencijom. Smatraće se da je ona država koja odustane od sopstvenog postupka isti prenela na drugu državu.

Član 34.

Prenos postupka, kako je predviđeno u odeljku 2. Dela III, primenjivaće se u onoj meri u kojoj su odredbe kompatibilne sa onima koje su sadržane u ovom delu.

Deo V

NE BIS IN IDEM

Član 35.

1. Lice u odnosu na koje je doneta konačna i izvršna krivična presuda ne može biti gonjeno, kažnjavano niti podvrgnuto izvršenju sankcija u drugoj državi ugovornici:

(a) ukoliko je oslobođeno;

(b) ukoliko je izrečena sankcija:

(i) u potpunosti izvršena ili u toku, ili

(ii) u potpunosti, ili neizvršeni deo podležu oslobađanju ili amnestiji, ili

(iii) ne može više da bude izvršena zbog zastarevanja;

(c) ukoliko je sud osudio učinioca krivičnog dela ali nije izrekao sankcije.

2. Bez obzira na to, država ugovornica neće, izuzev ukoliko sama nije zatražila postupak, biti obavezna da poštuje efekat ne bis in idem ukoliko delo koje je prouzrokovalo donošenje presude direktno protiv lica ili institucije bilo koje vrste koja ima javni status u toj državi, ili ukoliko je lice protiv kojeg je presuda doneta imalo lično javni status u toj državi.

3. Dalje, država ugovornica u kojoj je krivično delo učinjeno ili se takvim smatra prema zakonu te države, neće biti obavezna da poštuje efekte ne bis in idem, izuzev ako ona sama nije zatražila postupak.

Član 36.

Ukoliko se protiv lica koje je u drugoj državi ugovornici osuđeno za isto krivično delo, pokrene novi postupak, tada se svaki period lišenja slobode koji proističe iz presude koja je izvršena uračunava u sankciju koja može biti izrečena.

Član 37.

Ovaj deo ne sprečava da se uz inostrane krivične presude primene i šire nacionalne odredbe koje se odnose na efekte ne bis in idem.

Deo VI

ZAVRŠNE ODREDBE

Član 38.

1. Ova konvencija je otvorena za potpisivanje državama članicama Saveta Evrope. Ona podleže ratifikaciji ili prihvatanju. Instrumenti o ratifikaciji ili prihvatanju se deponuju kod generalnog sekretara Saveta Evrope.
2. Ova konvencija stupa na snagu tri meseca od dana posle deponovanja trećeg instrumenta o ratifikaciji ili prihvatanju.
3. U odnosu na državu potpisnicu koja kasnije ratifikuje ili prihvata ovu konvenciju, ona stupa na snagu tri meseca od datuma njene ratifikacije ili prihvatanja.

Član 39.

1. Po stupanju na snagu ove konvencije, Komitet ministara Saveta Evrope može da pozove države nečlanice da pristupe, pod uslovom da odluka koja sadrži takav poziv naide na jednoglasnu saglasnost članica Saveta koje su ratifikovale konvenciju.
2. Takvo pristupanje se vrši deponovanjem kod generalnog sekretara Saveta Evrope instrumenata o pristupanju, koji stupaju na snagu tri meseca od njihovog deponovanja.

Član 40.

1. Svaka država ugovornica može u vreme potpisivanja ili prilikom deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju da navede teritoriju ili teritorije na koje se ova konvencija primenjuje.
2. Svaka država ugovornica može, prilikom deponovanja svojih instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju, ili pak kasnije, izjavom upućenom generalnom sekretaru Saveta Evrope, da proširi primenu ove konvencije na bilo koju drugu teritoriju ili teritorije navedene u izjavi, za čije je međunarodne odnose ona odgovorna ili u čije je ime ovlašćena da preuzima takve obaveze.
3. Sve izjave date u skladu sa prethodnim stavom mogu, u odnosu na bilo koju teritoriju navedenu u izjavi, da budu povučene u skladu s procedurom predviđenom u članu 45. ove konvencije.

Član 41.

1. Svaka država ugovornica može, u vreme potpisivanja ili prilikom deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju, da izjavi da se koristi jednom ili većim brojem rezervi predviđenih u Prilogu I ili može da da izjavu predviđenu u Prilogu II uz ovu konvenciju.
2. Svaka država ugovornica može u celini ili delimično da povuče rezervu ili izjavu datu u skladu sa prethodnim stavom putem izjave u tom smislu koju upućuje generalnom sekretaru Saveta Evrope, a koja stupa na snagu danom prijema.
3. Država ugovornica koja je stavila rezervu u odnosu na bilo koju odredbu ove konvencije ne može zahtevati primenu te odredbe od bilo koje druge države ugovornice; ona može, međutim, ukoliko je njena rezerva delimična ili uslovna, da zahteva njenu primenu onako kako ju je sama prihvatila.

Član 42.

1. Svaka država ugovornica može, u bilo koje vreme, izjavom koju upućuje generalnom sekretaru Saveta Evrope, da izloži zakonske odredbe koje treba uključiti u Prilogu III uz ovu konvenciju.
2. O svakoj izmeni nacionalnih propisa navedenih u Prilogu III, obaveštava se generalni sekretar Saveta Evrope ukoliko takva promena informaciju iz priloga čini netačnom.
3. Sve promene izvršene u Prilogu III koje utiču na primenu prethodnih stavova stupaju na snagu u svakoj državi ugovornici mesec dana od dana obaveštavanja generalnog sekretara Saveta Evrope o istom.

Član 43.

1. Ova konvencija ne utiče na prava i obaveze koje proističu iz ugovora o izručenju i posebnih međunarodnih multilateralnih konvencija između država ugovornica o pitanjima kojima se bavi ova konvencija.
2. Države ugovornice ne mogu jedna s drugom zaključivati bilateralne ili multilateralne sporazume o stvarima koje su predmet ove konvencije, izuzev u cilju dopune njenih odredaba ili olakšavanja primene principa koji su u njoj sadržani.
3. Ukoliko su dve ili više država ugovornica, međutim, već uspostavile odnose u ovoj oblasti na osnovu jedinstvenog zakonodavstva, ili su uspostavile poseban sopstveni sistem ili bi to ubuduće učinile, one imaju pravo da te odnose regulišu shodno tome, bez obzira na uslove iz ove konvencije.
4. Države ugovornice koje prestanu da primenjuju uslove iz ove konvencije na svoje međusobne odnose u ovoj oblasti u skladu s odredbama iz prethodnih stavova, obavestiće o tome generalnog sekretara Saveta Evrope.

Član 44.

Evropski komitet Saveta Evrope za pitanja kriminala će redovno biti obaveštavan o primeni ove konvencije i učiniće sve što je potrebno da bi se olakšalo iznalaženje prijateljskog rešenja bilo kakvoj poteškoći koja može da proistekne iz njene primene.

Član 45.

1. Ova konvencija ostaje na snazi neograničeno.
2. Svaka država ugovornica može, kad je ona u pitanju, da se odrekne ove konvencije na taj način što će obaveštenje u tom smislu poslati generalnom sekretaru Saveta Evrope.

3. Takvo odricanje stupa na snagu šest meseci od datuma prijema odgovarajućeg obaveštenja od strane generalnog sekretara.

Član 46.

Generalni sekretar Saveta Evrope obaveštava o sledećem države članice Saveta i sve države koje su pristupile ovoj konvenciji:

- (a) svakom potpisivanju;
- (b) svakom deponovanju instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili pristupanju;
- (c) svakom datumu stupanja na snagu ove konvencije u skladu sa članom 38;
- (d) svakoj izjavi primljenoj u skladu s odredbama iz člana 9. stava 3;
- (e) svakoj izjavi primljenoj u skladu s odredbama iz člana 13. stava 3;
- (f) svakoj izjavi primljenoj u skladu s odredbama iz člana 18. stava 2;
- (g) svakoj izjavi primljenoj u skladu s odredbama člana 40. st. 2. i 3;
- (h) svakoj rezervi ili izjavi datoj u skladu s odredbama člana 41. stav 1;
- (i) povlačenju svake rezerve ili izjave izvršenom u skladu s odredbama člana 41. stav 2;
- (j) svakoj izjavi primljenoj u skladu s članom 42. stavom 1. i svakoj naknadnoj izjavi primljenoj u skladu sa stavom 2. istog člana;
- (k) svakom obaveštenju primljenom u skladu sa odredbama člana 43. stava 4;
- (l) svakom obaveštenju primljenom u skladu s odredbama iz člana 45. i datumu kada otkazivanje stupa na snagu za državu ugovornicu u pitanju.

Član 47.

Ova konvencija, obaveštenja i izjave koje su autorizovane u skladu s njom primenjuju se samo na krivična dela učinjena nakon stupanja na snagu konvencije za države ugovornice u pitanju.

U potvrdu čega su, niže potpisani, za to pravovaljano ovlašćeni predstavnici potpisali ovu konvenciju.

Sačinjeno u Strazburu, 15. dana marta 1972. godine u po jednom primerku na engleskom i francuskom jeziku pri čemu su oba teksta podjednako verodostojna i ostaju deponovana u arhivama Saveta Evrope. Generalni sekretar svakoj potpisnici i vladi koja pristupi dostavlja overenu kopiju.

PRILOG I

Svaka država ugovornica može da izjavi da rezerviše pravo:

- (a) da odbije zahtev u pogledu postupka ukoliko smatra da je krivično delo isključivo verske prirode;
- (b) da odbije zahtev u pogledu postupka za delo za koje sankcije, prema njenom zakonodavstvu, može da izrekne samo nadležni administrativni organ;
- (c) da ne prihvati član 22;
- (d) da ne prihvati član 23;

(e) da iz ustavnih razloga ne prihvati odredbe sadržane u drugoj rečenici člana 25;

(f) da ne prihvati odredbe iz člana 26. stava 2. za koja pitanja je ona nadležna prema sopstvenim zakonima;

(g) da ne primeni čl. 30. i 31. u odnosu na delo za koje sankcije po njenom zakonodavstvu, ili zakonodavstvu druge države u pitanju mogu da budu izvršene samo od strane administrativnog organa;

(h) da ne prihvati Deo V.

PRILOG II

Svaka država ugovornica može da izjavi da, iz razloga koji proističu iz njenog ustavnog zakona, ona može da dostavi ili primi zahteve u pogledu postupka pod onim uslovima koji su navedeni u njenom nacionalnom zakonu.

Svaka država ugovornica može, kad je reč o njoj putem izjave, da definiše pojam "nacionalni" u okviru značenja ove konvencije.

PRILOG III

Spisak krivičnih dela osim onih kojima se bavi krivično zakonodavstvo

Sledeća krivična dela će, prema krivičnom zakonu, biti podvedena pod krivična dela:

- u Francuskoj: svako nezakonito ponašanje koje se sankcioniše po "contravention de grande voirie";
- u Saveznoj Republici Nemačkoj: svako nezakonito ponašanje koje se rešava prema postupku predviđenom u Zakonu o kršenju propisa (Gesets uber Ordnungswidrigkeiten od 24. maja 1968. godine - BGBl 1968. I, 481);
- u Italiji: svako nezakonito ponašanje na koje se primenjuje Zakon br. 317 od 3. marta 1967. godine.

Član 3.

Prilikom predaje instrumenta o potvrđivanju Konvencije, Savezna Republika Jugoslavija će dati sledeće izjave:

"1. U Saveznoj Republici Jugoslaviji krivičnu sankciju učiniocu krivičnog dela može izreći samo nadležni sud u Zakonom propisanom postupku (član 9. stav 3);

2. u smislu člana 18. stav 2. Konvencije, Savezna Republika Jugoslavija traži da kopija odluke u pisanoj formi, navedena u članu 16. stav 2, bude dostavljena i na srpskom jeziku."

Član 4.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SRJ - Međunarodni ugovori".